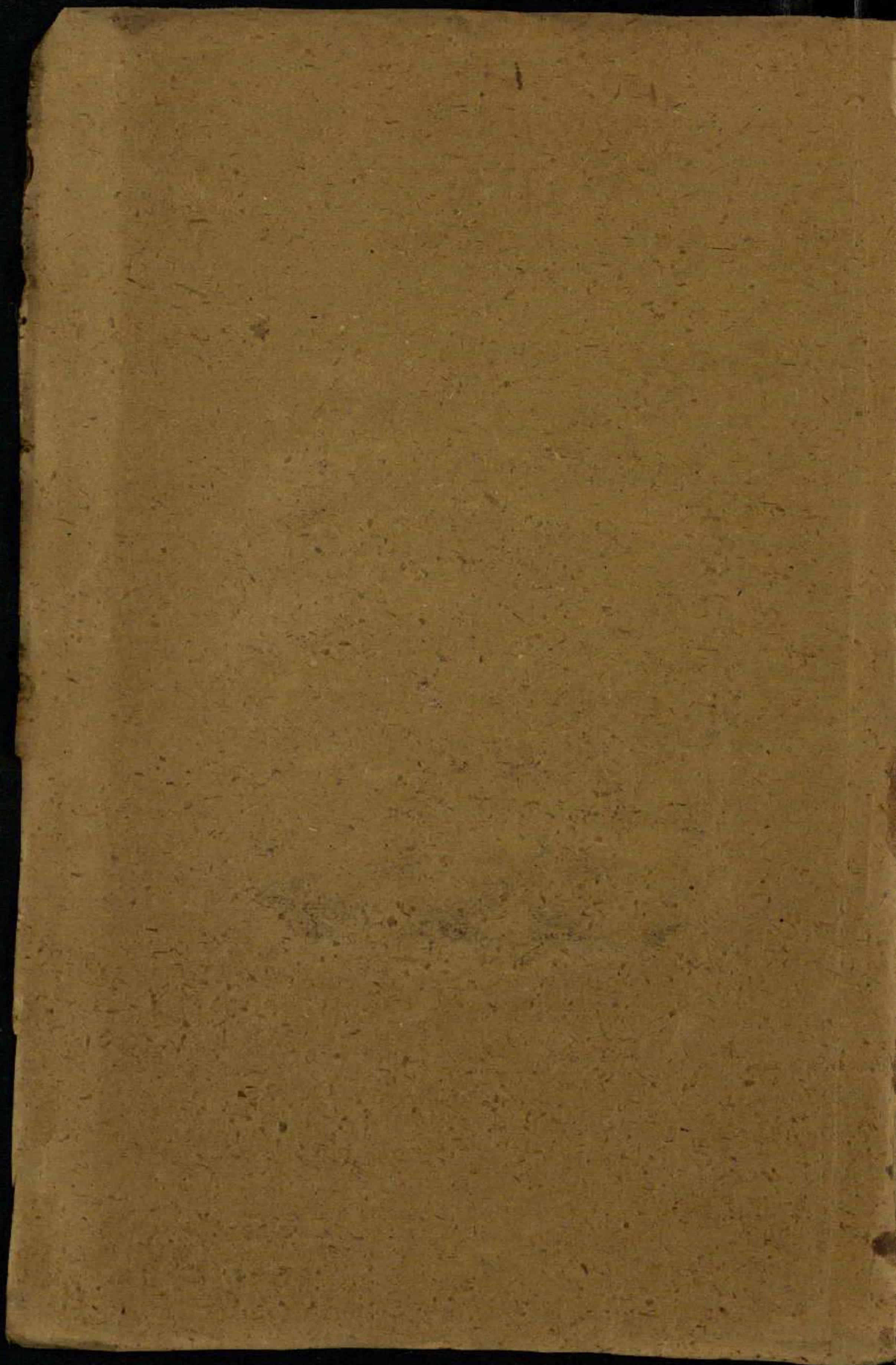

189 | 11 | 7. | 14.

2025.

1
Tucul's
Buthodera deatral
de
San
Montella,
Bonador,

ms. 639

1

Repertori dramàtic de la
celebre tràgica
Senyora Història.

Tuclit.

Tragedia en cinch actes
de Pau Giacometti.

Traduïda ^{lliurement} de l'italià a la
parla catalana ^{per} per
Pau Montella.

Personatjes.

Tuclit. (Viuda.)

Olofernes. (Xefe suprem d'els Assiris.)

Eliachim. (Sumo Pontífice d'els Hebreus.)

Ozias. (Príncep de Betúlia.)

Yetoniel, } Ancians. (Vells) d'el poble
Carri. } hebreu.

Abuel. (Primera esclava de Olofernes.)

Refa. } Abimínia } Doncellas de Tuclit.
Azarias } Dina.

Ada. (Vaqua. Oficial primer de Olofernes.)

Alm Fioner. (Un noyet)

Des Levites. - Oficiats usiris
Cinch Vells - Esclaves, Poble y
Guardias.

La accio passa per a Betulia
y per a la tenda de Holofernes
vers l'any 634 abans de Jesucrist.
Per dreta y esquerra entengas la d'el actor.

A este Primer.

^{plassa} en la ciutat de Betulia
Una vall situada al peu de
ab varios terradets, en els quals hi ha
montanyes curules en cuels
ra de catalayas

coms ha y ha alguns fons. -

Et la esquerra una celsina a so-
^{carra y en la}
ta la que esta sola sentada.

Un noyet de vuit anys esta
ajagut a terra ab lo cap apoyat
en los jorolls de ^{Ada} sa mare. - A la
dreta, grups, uns ^{as} sentats y al-
tres en diverses posiciones. Rafa
apoyada en un gros basto mira
al cel ab aire trist y amonassador.

- En mitx de la ^{plassa} vall Azarias

y alguns arbres resant de je-
nolls. - Tots van vestits de roba
~~o~~ de la ordinària y descalços, y
portan cenobra al cap.

Escena 1^a

Azaricus. Abela. Baffa. Un Roy.
Foners, y Poble.

Azaricus. (Despres de una pausa,
palsa y diu á sos companys.)

Ta haberm descausat prou; ara
debem explorar ^{la} ^{ciutat} arbres montanyes.

Abela. Jo no vos puch seguir; finsch
els peus ens sanguent ~~de~~. El meu
roy Ismael recobra ses forces en
un son benefici. A meu jermans
meus, y si ^{de} ^{se} ^à algun troba una font,
^{naja aigua, vejiu,}
veniu a buscar-me.

Baffa. Es inútil preguntar á las
penyas. Totas las rieras estan
secas; el cruel Assiri va destruir

els conductes el aigua y guar-
da les fonts; Babilonia acaba de
morir de set y sobre nosaltres
llansa el sol, ses raixes de foc;
ni las gotes de la fresca rosada
deixan senyals en las fullas secas.
Azarias. El Deu de Abraham fa
llara la ma^{del} que en ell no confis
Foner. (Desde la montanya.)

Un nubol:

Fots. (Tirantse cap a aquella part)

¿Un nubol?

Foner. Mirau. Salsa com la blan-
ca neu el Orient.

Azarias. Aquest nubol es de bon
auguri pera nosaltres; en el de-
sert tot ens recordaba la eterna
providencia. Ajenollem donchs
y adorem-la.

Foner. Oh fatalitat! El nubol desapareix.

cafa; Infelissos de nosaltres! Era
tal volta ~~el~~ la pots que alsaba el
caball de Fholofemes. La suau bri-
sa de la tardor porta las plujas;
però ~~en~~ al istiu la terra crema.
¿Qui tornará a las riberas el
curs que l'Assiriá desviat? Tot
ho invadeixen; la barbara sol-
dalesca esparjeix la mort desde
el Taurus hasta el Libano. Tal
Euphrates, Tarsus, Damasco y els
dos regnes de ^{la Libia} ~~Aràbia~~ son sos tri-
butaris de armes que lluitan
per ell. Junten ab seu terrible in-
vassor la crueltat d'els elements.
Babilonia crema incens y lluita
però no es destruïda mentre el
Deu de Israel no aparti d'ella els
ulls. Dirijimlos donchs nosaltres
a ell ja que som el seu poble; no-

nosaltres que som esclaus d'el in-
fel·lel, despresciats y escarnits d'el
mon que ns contempla.

Uno ^{le} Es veritat.

Azarias. Ell blasfema, y nosaltres
debem matarlo a pedrada^{te} deus; Ha
tal volta secat el sol en vosaltres
las fons d'el valor y la dignitat?
Ta't comech Raafa; ta fe' depen de
las aventualitats. Serveixes a Deu
com als canichs, que ls abandona
a la desgracia; ets un trafican-
cant idòlatra. Et vares refugiar
en el sant temple euant l'Assiri
va prendre la debil Sion; lue-
go vares ser perjur seguint els
passos d'un rey sacrilech; a deu
estrany com a víctima impura
l'has ofert y ab Teveí has for-
nat a ampararte.

Rafa. Molt habem pregat y encara
demana la cendra ^{sempre} ~~esta~~ sobre ^{el} nostres caps
del que anam afiger; Betulia, com
una viuda sens consol, fa trenta
dias que plora y suplica a' Teova
pero ell no l'ascolta; ha cessat
l'assot que la que l'esta' aflijint?
hora es de prendre una determi-
nacio; presentem a' n'al Sinedri
y demanem lli' la rendicio de la
ciutat.

tzarias. Ozias no sab rendirse; ^{es} ~~com~~
a princep qu'ever y moria' com
un hero.

Rafa. Som tal volta un rement que
no serveix pera l'olocaust? Vensuts
per el general assiri en el Eufrates,
els salses de aquella ribera ploran
encara la perduda de nostres jer-
manas, las fillas de las deu tribus,

que han preferit la esclavitut
a la mort; Ahont es la destrual
qu'ha de rompre las esteucas
d'els cantichs sepulcres pera els
nous cadavres?

Azarias; Oh! Sobre el cuxi d'els pa-
res, es molt dol el son.

Rafa; Si el fugitiu viu, es per que
se esperancesas.

Poble. Al Simedri.

Azarias. Escoltaume: Entre nosal-
tres heya una santa dona; es la
filla de Merari; l'esperit de Dé-
bora esta encarnat en ella; aquixa
dona podria darnos un sabi consell.

Rafa; Que dius de Débora y Judit?

Millor consell ens ha donat Moisés
Totas las desgracias que nos rodei-
jan estan escritas en el seu libre
profetic; no falta sino que la carn

d'els fills palpitant sobre l'arc.
Abda.; Ah!; calla desgraciada!; Heu ja
aquí una mara que t'heu!
Azarias. Ozias aquí es dirigeix acom-
panyat de Carmi y Goboriel.
Rafa. Am bona ocasió s'uneix ab
los vells del poble.

Escena 2^a

Dits, Ozias, Carmi y Goboriel.
Ozias. ^{veniu porta} Que ~~us~~ ^{en aquestas} ~~este~~ velle?
Rafa. Ja set; ~~de~~ ^{bon} busquem aigua, y
las penyas estan secas.
Goboriel. Es distribuira entre vos al-
tres la que fem portar.
Abda. (Despertantse.) Meure, meure;
ahont es l'aigua que ns. hem pro-
mes?; Me escanyo de set!
Abda.; Mitigau senyor l'immens
dolor de aquestas mares.
Rafa. (Ab Ozias.) Tu, que esperas?

en qui confias?

Oziás. En Teová.

Poble. (Bodejant a Oziás.) Abigua,

Rafa. Tu ho veus; estem desesperats, Que vinga Holofernes y que ns degolli a tots.

Oziás. Abandonem las montanyas; jo so constant com constants han sigut nostres pares a la lluita. Quan

un sucesor de Bael ha arrasat nostres camps, han caigut mortas nostres assistudes tribus, mentre que Betulia a semblansa d'el arca de Noé s'ha sostingut sobre las aiguas y contra un imperi ha sabut lluitar.

Rafa. Els Assiris tenen en Holofernes el llamp de la guerra.

Oziás. Els llamps, sols estan en les mans de Teová.

otonniel. No parlis ab nosaltres
maligne instigado.

Rafa. En nom de tot el poble parlo.

Azarias. No en nom meu.

Rafa. Ministre; tem la cólera del
poble.

Azarias. No tem la cólera qui l' defen-
sa ab las armas.

Rafa. Guerra ^{serim} tindreu a Betulia
ahont esteu ^mperapetats, pero guer-
ra etesesperada; nosaltres no vo-
lem morir, abants sabrem obrir las
portes a Holofemes.

Azarias. Y allavors no morireu per man
estrangeras sino ~~etesteu~~ per ma
espera. Poble digne de la esclavitut.

Rafa. Et respondrem a pedregades.

(Alguns recullen pedras.)

Azarias. Veurem si vos abreuiu. (En-
tra ^{tu} la primera. (Dererwama
punya l'espera y sonen tochs de

dos trompetes.)

Yotomiel. ¿Que's això?

Poble. ¿L'enemich! Fugim.

Carmi. Deteniuvos, no es aixueix el
soch d'els infedels.

Azarias. Que l'arcanyel sia ab no-
saltres.

(El soch s'ou mes proper.)

Ogias. No m'he enganyat; es el soch
de les trompetas de Moises que
foren confiadas als Levitas; pot
ser siguen els de Sió.

Ada. ¿Que dius?

Foner. Postreuvos tots; es el Pontifice.

Raf. ¿Ell?

(Tots s'ajenollen y el Pontifice
apareix per la montanya.)

Escena 3^a

Estrechissims Dits y Cleofquim velen dit
de drap grosser, lo cap de cobert y plececeydra acome
parmyat de dos Levitas ab trompetes
de plata.

Et lea quim. (Esten els braços a la
junt ajemollada.); Termans!

Agicus. Teora' i quia.

Et lea quim. Als curvos. (Baixa de la
montanya va vestit de drap gru-
llé' ab lo cap descobert y fite de
senobra.)

Agaricus. ¿Que' ns portas?

Et lea quim. La fe y el valor. La sen-
obra del meu cap, que he presa del
ara del Senyor; el cor de levites re-
tumba al entorn del arca; per tota
parts no se senten mes que crits plan-
y dolers, a Sion no haya mes que
panich. L'Assiri viola las fillas de
Israel y arranca las garras del
Ueo de Judea: pero sobre la caclira
de Moises vela el Pontifice. He
visitat las terras que banya el Tor-
doi, per las valls y las montanyas

no sou mes que el clamor de
pàtria y Deu.

Ozias. Ja era hora que ab aqueix
erit despertessin nostres cors.

Rafa. Betulia no pot resistir al
poderos eersit que cubreix la
terra y la consumeix.

Eliacuin. Era enorme el numero
de enemichs que Samuël y Moï-
ses venceren ab la oració; sols tres-
centas espasas varen inunclar
^{las valls} ~~de sang~~ ab la sanch de tres eeser-
cits, eren pochs els Israelitas en
Abeca pero en un sol dia ~~vijeren~~
~~caurer~~ trenta coronas, y valents
com a lleons es llansava ^{ren} a la llui-
ta al crib de Josue. "Es Deu que llui-
ta per nosaltres, ell esterca ab los que
vers sobre els murs de Sion, en son
nom venceren." Pero abuy se còlera

Arremenda está sobre nostre cap
; etoy d'el que no se aplaqui ab
son arrependiment.

Baifa. Ofereix en nom nostre l'olocaust,
l'alequin; e lo tremen per ventura l'in-
cens a las alsinas; pero en el unich
altar per hon Deu va enrahonar
al profeta, per entre mitx de las
alas d'els Serafims, querubims i ha-
vapora sobre l'arca. ~~Ab~~ nostres cultos
idolatrias habeu profanat l'arca y
la habeu arcastrat per el fanch.
Sobre las ruinas d'el altar fundat
per el mes gran d'els reis i salsa
Baal fabricat ab l'or robat d'el
arca santa, a ell eremet encens,
y cor la sang del profeta Ysaías
que vos reclama venjansa.
Baifa; Debem nosaltres pagar las
culpas d'el rei?

Eleaquin. Les debem pagar y es
molt just. Estei escrib l'antich
fallo de nostres pares.

Bafa. ¿ Qui podra sofrir el castich?
Que vinga Olofermes, y que sen
enporti.

Eleaquin. Maleit sia qui desit-
cha la dura esclavitut.

Ozias. Las turbas no poden resistir
la set.

Eleaquin. ¿ No ve rebols sota els
seus peus Teova' que va obrir fonts
a Creb y de palmas va cubri la
ardent arena el desert?

Bafa. Donchs be; pren la vara de
Moises fereix las roccas, y apaga
la nostra set.

Eleaquin. Jo no so Moises, so fill de
Aron y sobre el que parli erejia
pronunciare l'anatema y fare

morir a pedregat.

Tots. (Cubrintse la cara ab las mans.)

Horror!

Seaguin. No es vostra la terra que
com herencia haben volgut pren-
der en els estranys. Si no us arre-
pentiu, morireu abents d'esser
drepitjats per el caball d'el estris.

Roy. Oh mare, mare; jo moro.

Bela. Fill meu!

Rafa. Tu veus com se van morir.

Foner. Aigua... una font!

Bela. Una font.

Foner. Es Judit.

Seaguin. Qui es?

^{Ben vinguda sia.}
Gedomiel. Es la mes pura de totes las
fillas de Betulia; es Judit en ses
venas cor la sanch de Gedeon; es
la inconsolable viuda de Menasés,
que no surt ja may de la ciutat

sens anar cuberta amb sos vestits
de dol y baix ^{sa} solitaria mo-
rada resa y castiga son cos con-
sagrat a Teova.
Abela. A qui la tenim.

Escena 4^a

Dits y Judit. ^(apareix molt fatigada) (Ap. mudo negre
La pau de Deu siga ab vosaltres
Judit. (Cansada.); Termans! (Ve-
yent a Eliquin.) Unxit del
Senyor jo demano ta benedic-
cio. (Abjornantse.)

Eliquin. (Abantla.) Pera sempre
benhida sigas.

Judit. Teova'ns protegeix; he trobat
^{raijay} una font

Tots.; Una font!

Judit. A dal de la montanya; els
^{ab los camells,} meus criats no poden tardar en
(portarvosla; estem salvats.

Eliquin. A queixa es una prova ma-

manifesta de que de que Teová
vetlla per nosaltres.

Ada. Tudit, ets l'anyel de Agar,
(L'hi vesca el vestit.)

Tudit. Adela; pren ton fill, cor a la ^{mon}
jardi plassa de Belma y apaga la
sa sed.

Adela. La voluntat m donarai alas.
(Surt corrents ab son fill, alguns
la segueixen.)

Leaquin; ¿Com ha estat que hajis
tingut aquesta sort?

Azarias. Explicat, tots l'escotem.
(Tots rodeijen a Tudit.)

Tudit. Jo estava pregant, y una cuan
una veu sortida d'el fons de mon
cor m ha dit; "Tudit deixa la ora-
cio y salva el teu poble;" ab passos
^{sun extasi sta aprofitat de mi}
incerts he anat caminant, passa-
ban per devant de nos ulls som-

bras de palits aspectes esternats
el cor em palpitaba ab tota la
forsa, ardentes llègrimes cor-
rian de mos ulls, els meus peus
~~no~~ cansaban de caminar, no
trobaba mes que virides rocas,
Am sorpren la fosquetat de la nit,
puch arribar al cim de la mon-
tanya y la son embarga mos sen-
sits: jo no se si era somni o reali-
tat: una viva llum ha illumina-
nat ^{una} la estensa planuria, que
tenia a mos peus, he vist el cam-
pament assiri y en mitx d'ell
cubert de negres armes un hor-
rible fantasma: era Holofernes
que m miraba ab feresa he apar-
tat d'ell els ulls m he alçat y he
fuit corrents. La aurora derramaba
ses daurets raits de llum

sobre l'immensa planúria, la
~~set~~ habia ab el cansassi, la set
habia assecat mes llavis m'he
prostrat y ab ferventa oració he
demanat aigua a' Jove; no
he tardat en sentir el mur-
mull d'una font, ^{de mar fons} veïta. cues-
tant me ^{hi} guida per aquella
deliciosa armonia, y als pochs
moments es presenta a' mos
ulls un ~~pre~~ blanch cisne ban-
yantse en l'estany que provee
ia y alimentaba la font de mes
pures y cristalinas aigües, he
apagat allí ma ardent set,
he baixat ^{vinyut} corrents, etc de la mon-
tanya, ~~y~~ he trobat mes criats,
ab los camells, els he venes allí
peraque provehisen d'aigua y
jo he consegut a' darvos consol.

Eliacin; Teova es gran!

Ozias; Es infinit!

Azarias; Ell ens protejeix!

Eliacin. Ell diqueu a Moises que

el castich de las culpas de els pares

sin elriem fi a la cuarta generacio.

Pero Teova es clement, y s'cumplira

el vaticini de Isaies "Assiri tre-

pitchara el terreno de el Libano

y morira, no per la ma de el home.

Judit. Son vaticini resona continua-

ment en mas orellas.

Eliacin. Judit predestinada; Judit

Judit s'ajenolla devant de Eliacin, y aquest l'hi para la ma

valerosa y casta, sobre tu vaixi les

perit de Debora y de Jael; ves a

(Judit s'ajenolla devant Eliacin.)

armat de valor, y ves a cumplir

ta sagrada missio. (Eliacin surt)

seguit de Carmi, Ozias y els dos Levites.

Escena 3^a

Dits menos Eliachim, Carmi Ozias
y Levitas.

(Judith ha quedat en profunda
meditació. Pausa.)

Gotoniel. ¿Has sentit Judith?

Judith. Si; l'he sentit, perque ha ^{una} man-
brat a Devora y a Tuel?

Gotoniel. T'admiro Judith; Teve' ha

ha volgut complaure de re-
marcar en tu totas las perfeccions
y tu has apartat sempre tot afecte
mundi.

Judith. ¿Y que? Per vosaltres, no es afecte
mundi l'amor a la patria? ¿No
ve de Deu? ¿No ns el inspira ja
en el bressol?

Gotoniel. Es cert Judith.

Judith. Yo en mitx de la soltetat en
la oració y els dejunis, estimo a
la patria mes que ls guerrers

dintre ses armadures. Fins
un pensament constant.

Gotoniel. ¿Quin es?

Judit. Si a mi mateixa goso
confiarlo, y no obstant el sento
creixer com la ola del mar; no
se si'm ve, d'el infern o' d'el cel. In-
voco a' Evora y canto a' Tuel; fre-
molo y sento fret y calor a' ma-
teix temps.

Gotoniel. No't puch comprendre.

Judit. Sols me pot comprendre Deu.

(Symbolica en son menbre y just
corrents.)

Acte Segon.

Interior de la casa de Judit de
aspecte modest. En el fons una
escala que conduce al oratori de
Judit. Portas ab cortinatjes oscurs,
una de las quals serveix de entrada.

Sobre una taula de fusta negra
^{un pfech de papir y} ^{Las teles por allas}
ha y han els trajes de Judit, ab
un vel negre que a son temps
^{separar}
deura descubritos. Un mirall de
acer brunyit ^{colocat} en puesto convenient.
Escena 1^a

Abrammia y Dina, estan senta-
das arreglant els trajes.

Dina. ¿Quiens se ho habia de imagi-
nar? ^{hermosos} Tan brillantes trajes vellos y
^{brillants,}
joyas que nostra senyora tenia
olvidats, que abuy tornas el lluir-
los, aixó apareix obra de encantament.

Abrammia. Esclava, segueix la tua
farsca y calla.

Dina. ¿Ni siquera pot parlar una
infelic esclava?

Abrammia. To calla, imitam.

Dina. Els anys fan fet meditatunda
y no ~~excita~~ el juvenil desitx.

Abrammia. Els mels d'el cor m'han-

cambiat enterament.

Dina. Tal vegada s'oculta per a tu
un misteri baix el brill d'aques-
tes ^{alhajas,} vestits y joyas, y vols imitar a la
materia.

Abreyma. Vols dir que hi ha misteri?

Dina. Vols dir que hi ha misteri?

I greent, per lo menes aixis ho crech,
despres de les continuas oracions
y d'els rigurosos dejunis l'auster
viuda abandona l'oratori y et
es dirigeix al ^{son} mirall ^{de pimentat acer} a honr estudia
una afectada sonrisa, en lloch
de viuda desconsolada, mes abiat
sembla una nubia impacient.

Ara ens oblige a aquesta estran-
ya labor de arreglar ~~tot~~ els ves-
tits nupcials, ^{membres} evocant la patria
plora de dolor y el poble mor de set.

Ara digam si no es misterios tot
aixó; com pot ella pensar aixis en

San tristos circumstancias?

Abramia. No crech que pensi en
casarse.

Dina. Donchs no l'entench.

Abramia. Si crech que mireu
l'entengei; la meba obligacio
es obeir y callar.

Dina. No obstant tu ets la seba
predilecta, preferida.

Abramia. (Ab afectio profunda.)

Ab estima y suavisu la meba es-
clavitut, que en altre temps fou
tan amarga.

Dina. Fores esclava de Samaria a
Babilonia, eras ^{molt} jove allavors.

Abramia. (Ab sense.); Calla! Es terri-
ble recordar lo passat que dona
tristesa a lo present. Supreixo y
callo. Una flor perduda en el
fanec, es digna de ser plorada.

Dina. No sabia que t'causes tant dolor; Odias molt als Hebreus?
Abramnia. Els odio tan com estimo a Samaria, y bramo contra ells mes que la ferra ^{ferida} ~~perseguida~~ per els caçadors.

Dina. Aqueix odi ~~patent~~ ^{latent} en tots els cors d'els Israelitas. La mateixa Judit qu'aparenta serenitat, no la cregues, A qui tens un altre misteri; has traslluit en ella instints guerrers?

Abramnia. No certament.

Dina. Trista y silenciosa semblaba que res surbes son pensament; abuy ^{apareix} sembla que una estranya idea d'ella s'ha apoderat: tan prompte es passeja com una ferra acorralado com se para resmanant son cap, jo l'he vista despenjer la

espasa y virrada en torn seu
com com el mes habil querrer,
Abramica. L'odi ens fe delirar algu-
nas vegades.

Dina. To crech que's vol exercita' en el
maneira de las armas y presentarse
a la batalla com intrepida querrera.
Abramica. Ego et tuis jo pogues seguir-la
y lluitar a son costat.

Dina. ¿Tan valenta t'consideras?

Abramica. Aquestas inspiracions
venen et del cel.

Dina. Calla; m sembla sentir las lleu-
jeras pitjadetas de la santa dona que
surten de son oratori.

Escena 2^a

Las mateixas y Judit que beuixa
lentament l'escaleta, tenint junt
al pit una espasa: s'auet ^{banca} ~~de~~ ^{la} ~~me-~~
ditabonela ^{fiis} en mita de la estancia

caixa la ~~porta~~ de la esposa y
Papoye en se empunyadura,
y queda ensimismada. Pensa.
Abramie. Tudit.

Tudit. (Sortint de son ensimismament.)
¡Ah! ¿Sou vosaltres?

Dina. Aquí tens els teus antics ves-
tits nupcials preparats com tu no
has ordenat.

Tudit. (Apart.) La meua insignificant
inspiració, es manament per el
meu cor. (Acostarse a la senyora.)
Casi no m'atreveixo a tocar aquesta
insignia de mon antic ^{candor} pretor,
pero puch vesarvos estos vestits de
altre temps; encara conservare el per-
fum d'el marit perdut, jo sebre con-
servarvos purs. Sobre mon rostre el vel
de esposa suspes estara. Serventas
fedels, cubriu ab lo vel els vestits.

jo prech peraque no vinga la ne-
cessitat d'alsar-lo. Surt tu Dina,
y queda ab mi abramia, fins ne-
cessitat ^{de part d'ella} ^{de reverencia}
(Dina s'acollí y surt.) Abramia
com en un extasis queda mirant
al cel. (Pausa.) Escena 3ª Tudit abramia.

Tudit; Perque fixas la vista ~~en~~ el cel?

Abramia. Medito.

Tudit. ^{Quinas} No heyeri noves ^{denim?} de Betulia?

Abramia. Si una.

Tudit; Oh!; Que horrible nit haus-
passat!

Abramia. No es posible imaginar ^{la}

Tudit. Et trobo molt trist; No tens
esperansa en Teva?

Abramia. Espero en Teva y en Tudit.

Tudit; Esperas en una debilitat?

¿Que pot fer una dona?

Abramia. Tu ho sabs.

Tudit. No puch fer mes que postar

en terra mon frere. caesa.

Abramnia. Absaly.

Judit; Que m'aconsellas tu Abramnia?

Abramnia. Res. Abira la esposa de Teodon.

Judit. Penso oferir-la a Teova (en olocant).

Abramnia. (Et costant se ei la tauila ahont

Judit ha deixat la esposa.) Els he-

ros solan oferir-la despres del combat.

el ferro sense sanch no honra al

combatent.

Judit; Et Judit parlau de sanch?

Abramnia. No t'en parlo jo, son els ^{has}

santas ^{escripturas} llibres que t'en parlaran. (Preu

de la tauila un plec de papirs y

^{y t'hi entregay Judit} ^{de llegir.} llegir.) El dia que el rey Abor occigue

d'el tron las tribus ^{dispensas} esparpelas ven-

tiem el cam de Debora. El Senyor ab

els forts va combatre y el ventut feu

caer ofegat en las olas y consumit en

el foc. Els heroes que moriren en

camp's lamentab^{or} el seque indi-
ferents no desenvenaven les es-
pansas mostrantse aixis reveltes
al Senyor. Pero tu Tael Santa entre
totes les donas, alenta el per un
son pensament, tu sola entre els
valents de la trista Israel inubi-
lisares mil guerrers. Ab lo cap co-
bert de negre mantell recorrias el
camp ab sant ardor. Els guerrers
de Judea s'oremaren encents y
las filles de Engaredi s' cubriren
de flors y la teba tenda fou ban-
yuda de sench guerrera. Aixis
derrotats en el dia terrible, destroi-
res sos carros, y com pels llensat al
vent esparjires ~~ab jent~~ enemichs
del Teora. (Tudis durcent la lee-
tura ha experimentat diverses
emocions.) ¿Que respos ei tot això?
Abràmia

aquestos

Judit. Ha hejít uns fets terribles
que mil batallas han eixit en
mon cervell. (Dona alguns passos
y's deté devant d'el mirall el
acer y's complau en si mateixa,
despres s'acosta els trajes nup-
cials alsa el vel negre que l'cu-
breix els ~~mirra~~ ^{contempla per alguns moments y luego} y's ~~forma~~ ^{ab lo vel,} ~~el cubreix~~
y's en aparta, ~~amb~~ ^{amb} horror.)

En abramia sercis tal vegada
mes franca que l'mirall. Digem:
¿Que opinas de la meua figura?
Abramia. ¿Perque m'ho preguntas?
Judit. Perque voldria ser mes her-
mosa que la mes perfumada y
hermosa esposa; pero desgracia-
dament els anys han fet des-
moureixer ma figura.

Abramia. Es hermosa apesar de son
del y els cabells s'brilhan al traves

de la cendra ab que ls eubreixes,
ni ls dejunis ni les mortifica-
cions hein ~~of~~ desmerescut ~~de~~ ~~roste~~.
Tu hermesura.

Judit.; Si Holofernes m vejes algun
dia, creus tu que podria enamo-
rarse de mi?

Abramnia.; Calla, m causes horror!

Judit. Respon.

Abramnia.; Ah! Tu l'compreneh.

Aparta de tu infelis semblant
idea.; Ab el poder de los castos
ulls pretens vencer aquella ani-
ma impregnada de vicis. ~~Ab~~ ~~no~~
~~coneixes~~ com jo ~~de~~ ^{infelic} Holofernes! Apa-
ta de tu infelis semblant idea.

Ah! No coneixes com jo 'ci Holofernes.

Judit.; Tu l'coneixes?

Abramnia. Massa que l'conech. Per to-
tas parts sembra l'odi, y el terror el

segueix. Es ferotche com el Nemrod
brot y luaurios com Sardanapal;
ab la espasa assassina y ab ses ulls
envenena. Los hereus son eterna
orjia, sobriaget ab vi y sanch que
ben mesclats en la mateixa copa.
~~ubriaget y aletargat queda~~, en ses orjias.
Es foll y eruel al mateix temps;
aqueix es Holofemes. Mira tu
si'l conech. (Pausa.) etra en que
pensas fer?

Judit. No se. (Pausa: despres diu pre-
ra si) Ubriacet y aletargat queda
en ses orjias.

Abramia. Femllo si confias en la
hermosura.

Judit. Perdut lo vull veure. a
mos pens.

Abramia. Apeneas doblega el jennoll
un cop montat en son brios cavall.
Fem tu el caurer esclava als seus

peus. Destina ella a son llit, so-
bre son cap llansareu la injuria,
y despues s'abandonara deixen-
te insultada y sola.

Judit; Insultada, sola!

Abramia; Qui podra despues ven-
jarte de Holofernes? Sen bras de
ferro seuenleix las alsimets

Judit. No honoribras; vester, no vull
sentirte mes; deixam sola.

Abramia. T'obeeixo. (S'inclina y eliu-
pera si mateixa.) Dona al fi. (Surt.)

Judit. ^(Saura) Que a brevidas idees s'apoderaren ^{Escena 4^a Judit}
^(Gervell!) de mon Com s'ubria cab m' desespero
atemorizada. Creech tenir las forsas
de Sanso, y no so mes que la debil

Judit; ^{Pobre} ~~ety~~ de mi! He perdut el fruit
d'els meus anys de penitencia; es-
lich en el peu d'el horrent precipici
y l'Etern m'mana arrastarme

en el fenech; sobre mon cap han pas-
sat els anys y la naturalesa s'ha
olvidat de blanquejar mos cabells
y de marcar les arrugas en mon
front; aixis com als trenta anys
totes les donas declinan, a ma
mi en aquesta edat brilla en ma
cara la hermosura, y ¿perque aixó?
¿per quin misteri? Dech despreciar
el concepte que de mi ^{formava} el món,
y sens fer cas de ningú la gran
obra consumir? Means y braços de
Judith; ¿que diu en aixó? Jo so sem-
pre la muller de Menases; espos
meu, ¿que pretens de mi? Betulia
mor; Sion esta amenaçada, Paltiu
Nabuc contra Jeruvidirjeix sa
llança. Jo vencere' a Holofernes; a que
es Judith son culpable delict;

Escena 3^a

Abrammia, Tuclit, Abrammia des-
pres Gotoniel. Gotoniel

Abrammia. El major de ~~els~~ ^{els} ~~carriers~~ ^{carriers}
^{dans l'inter de importancia}
desitxa parlar de y esperar, ab in-
paciencia. Segons me diu Rajita
una gran tempestat sobre tu, a
Betulia t'estan ^{entera} disfamant.

Tuclit; Yo disfamada? Fes lo entrar
inmediament.

(Sur Abrammia y entra Gotoniel.)

Tuclit; Yo disfamada!; Y per qui?

Gotoniel. Tuclit, una tremenda acu-
sacio pesa sobre tu.

Tuclit; Sobre mi! Y quora el motiu.

Gotoniel. En va he sortit en sa defensa;
la font estava envenenada.

Tuclit; Envenenada!

Gotoniel. Sens dubte; tots els que han
pesat els llabis en sas impures ai-
guas heun mort.

Tuclit; Heun mort! del enemic! ^{que} Per no perder ^{en} la des-
confianza, la perfidia
del enemic la ha
envenenada posteriorment, fins a veje las
he bequotes y cap mal he experimentat.

Yotoniél. ~~Restremmeixes!~~

Judit. ^{i degraçada de mi!} To pensaba salvarlos y ls he
assessinat!

Yotoniél. ^{Aixo sem olusite las aiguar han envenenat ^{estat} front ^{des} enormes} El poble cego ~~et~~ creu que con-
jurca contra Babilonia. Betulia.

Judit. ; To enemiga de ma patria?
To Judit que volia sacrificarme
per ella.

Yotoniél. To ~~et~~ salvaré. To ~~et~~ felicitaré
la fugida.

Judit. Aixó no; la descendenta de
Gedeon no fuitx.

Yotoniél. De son furor seras victima.

Judit. Si aixis plau a' Teová restig-
nada doblaré el cap, y aixis esperaré.

Yotoniél. Entrau donchs.

Ozias, Escena 6^a

Dits, Carmi y Aneciars. Vells

Ozias. Som mosaltres. La pau sia en ta

Judit. ^{caza} ^{Judit} Princep, si veniu a' ~~et~~ cercar la

criminal, aneu molt mal in-
format. Jo Judit que per vosaltres
folts y idòlatres fa tres anys que m'
doblego a la penitència; si abuy
el poble cego y ubriacot ab la sanoh
d'els profetas demana el cap de
una innocent, prenlho aqui
el tens, ni fujo, ni temo; estich
pronta a morir apedregada.

Ozias, Oh! no. Las pedras no cauran
sobre tu; i ho juro. Yo contineré
al poble ab las armas a la ma.
Es evident que l'infame Assiri
ha envenenat las nostres aigües.
L'aigua que rebem, es llansa
a causa de la eruel sospita.

Judit. En aquest cas es necessaria
la rendició de la ciutat.

Ozias. El ferro assessi no sebra per-
donar, en qual cas es preferible

moria de set.

Coorni. Es mes cruel y lenta la mort,
preferixo la esposa d'el guerrer.

Gotomiel y Abneians. ^{Vells} La esposa.

Ozias. Sia donchs la esposa.

Judit. ¿No queda cap medi de
salvacio?

Ozias. No n queda cap.

Judit. Consultem abents nostres
santas escripturas. (Preu de la
taula un paper y llejeix.) "Quan
Eglon Senyor de Moab feu esclau
a Israel, de la tribu de Benjumi
sorti Geu de bras fort y de cor in-
viete, ell amagaba sota son mantó
el punyal, y repentinament s'alçá
sobre el tron y el punyal clava en
lo pit de Eglon; quan ses guerrers
vejeren a son rey banyat en sancs
fujiren plens de terror, y nostres pa-

res triomfaren. La obra de un sol
home aniquila ~~aniquila~~ a Moab
(Pausa.) El que siga Geu, que empun-
yi la espasa de Geleon. (Pressen-
tantoshi la espasa.)

Gotoniel. Es proposa una acció molt
atrevida.

Carmit. Qui tindrà valor per a fre-
netar en el campament asiri?

Judit. Sou guerrers y dubbeu?

Carmit. Espasa en ma no temo a Ho-
lofernes, pero, detesto una traïció.

Judit. Pera salvarvos, es necessari que
ho intenti una dona?

Gotoniel. Etixo vels intentar?

Judit. Jo dona estenuada per els de-
junis y mortificacions, jo que no
he exercitat altres armes que la
agulla y la llansadora úniques que
nos concedin els homes y que son

inutills pera aquet cas, ~~per~~ en
cambi tenim tentacles i sorrisas,
expressives miracles y pretons ar-
dents; apartat donchs de mi ~~se-~~
^{inutil} merola espasa de Gedeon; pera
res i necessito. (La tira ab despre-
ci sobre la taula.)

Ocias. To com a guerrer l'ampunyaré.

(Va pera ajeferarla.)

^(Compromissos) Judit. Ningú a tocarla s'atrevirá. ^{intenti.}

El erit que resona en mas orellas,
ve de la celestial mansió. Teová
m'ampararà transporta y ampara.

Ocias. ¿Que intentas?

Judit. De tu esigeixo un jurament.
Vull que s'ostingas a Petília
durant cinch dies abants de
obrir sas portas a lasis.

Ocias. Per Teová i ho juro. ^{estes.}

Judit. A penas la nit haja observit

ab sas negras sombras, m'esperarais a la part el occident de la ciutat.

Gotomiel. Quin projecte es el teu?

Judit. No hullycau saber; Jo sortire ab ma fiel esclava, si no he tornat a la nit d'el quin dia, sera senyal de que Judit ha mort, pero no me seiu mas cendras; Bre que vos he comunicat lo que deuen saber, sortiu.

Ocias. Veix que Teova parla per ta boca; jo protejre ta sortida, pero aquesta nit vindreis.

(Tots surtan a excepcio de Gotomiel: aquest durant la precedent escena ha estat observant els rics trajos y joyas, ^{aproximay} s'acosta a Judit que ha quedat meditant.)

Gotomiel. Judit.

Judit. Que pretens?

Gotomiel. Heixo en ton pensament, tota aquell vel, he vist brillar joyas

ab ellas vols a dor noble y en ar
~~mas~~ al campament a oferir l'etu
mateixa al impudich y sanguini-
nari Holofernes y pensas sedu-
irlo ab sos carinyosos abraçadors.
Judith. Calla vil calumniador; jo so la
casta Judith; y si acas fos certa la
ofensa que m'atribueixas, debias
elogiarme tu que veus morir la
teba patria.

Gotoniel. Jo ^{Judith} Pestimo ja ho sabs; Pestimo
encara que no siga correspost, y
Holofernes no posseirà el tresor que
jo mes ~~estimo~~ ^{estimo}. de ta puresa, jo ho
prohibeixo.
Judith. No ampara Teova encara que
tu no ho vullgas creure,
Gotoniel; Judith!...

Judith. Prou replicas; si tu ab lo ferro
no sabs matar, deixa que jo ~~asesti~~
mati ab el veri de mas miradas,
y deixa que's complexi la volun-

Act de Teova. (Ab imperatui a de
man mana sorti di Gotomiel.)

Gotomiel, ^{Est vullga p'p'bejirte} ~~et m' eruel me metes.~~ (Surt.)

Escena 8^a 7^a

Judit. Quejo Abramia.

Judit. Ja no puch detenirme; que's
complexi mon desti; Abramia,
ma fidel Abramia! vinda en ma
ajuda.

Abramia; Que set ofereix?

Judit. Al campament has de acom-
panyarme a questa nit.

Abramia; Al campament!

Judit. Prepara cosmètics y essencias
odoríferas, mes richs ebturats y tot
lo que pugja realçar la hermosura
de una dona.

Abramia; Vols anar al campament,
~~de Holofernes~~, vols presentarte a
Holofernes, ~~et~~ vols que l'acompani.

yi? Jo no puch veure aquell
monstre; Fingus de mi pietat.
Judith. Jo sola el veure, tu no.
Abramia; Pobre de mi, pobre de tu!
Judith. (A part.); Y pobre de ell! (Alt.)
Esclava, no t'oposis a' meus ordres
y cumpleix lo que t'he manat.
(Abramia reverencia y surt.)

Escena 8^a

Judith.

(Cayent de jenolls paulatinament.)
Humiliarme dech devant de Teva;
jo t' demano Senyor si surto triomfant,
que aplaquis mon orgull, puig que
sols percu servite em llanso a' tan
ardua empresa, el valor la fe y la
astucia t' reclamo que has donat
sempre als heroes de Israel.

Acte Tercer.

Interior de la finestra de Holoferne.

En el fons grans otomanas ab
richs cortinatches, al entorn ~~es-~~
sentials ab ^{magnífics,} ~~richs~~ coxins destinats
à las esclavas; colocats en pueustos
convenient ^{elegants} ~~richs~~ pavets ab per-
fums; richs tapissos y altres objectes
que dongan idea de la voluptuo-
sitat d'els assiris. Tres Oberturas
à dreta de entradas à dreta y
esquerra, y un altre à la esquer-
ra d'el fons que comunica à un
altre estância de la tenda.

Escena 1^a

Holofernes assentat ~~sobre~~ en
la otomana; en torn d'ell ^{en} sobre
coxins sentades estan Azuel
y altres Esclaves. Vagueu dret
à la dreta de Holofernes; ofi-
querrers y eunuchs.
Holofernes; Perque han cessat los

vostres cents?

Azael. Per temor de desagradar-te.
Estabas pensabiu

Holofermes. Meos pensaments son
sagrats; la esclava ja no ha
de interpretarlos ja may.

Azael. Abonament els euclados de
la guerra ens han semblat ino-
portunes las cançons que recor-
daban ta infantesa.

Holofermes. La guerra que sostineh
no es mes que una llarga ocio-
sitat, y a semblansa de la espi-
ga granada, s'ha encorbat mon
front baix el pes d'els llaurers.
En un sol dia he versut en dos
combats y mon brios caball ha
relinchat en senyal de victoria
y s'ha ajessat sobre las aras.
Mon nom s'pronuncia ab terror

y tindrà poder per a fabricar un
pont del Eufrates al mar.

¿Qui podia de pensar que per
mon exercit aquerrib havia de
ser obstacle una pedreta en son
camí? Els murs de Betúlia
s'atreveixen a desafiar-me.

Vagau. No t'causi estranyesa
gran senyor. En altre ocasió
no hi va poder res el furor de
un rey assiri. Recórclau.

Holofernes. Lo que recordo, es que
Holofernes esta encara aquí
aquí esperant. Tu m'estes impa-
cienta ab San Sareh siti; e ara
els costars se terquetat. Terusa-
sem m'espera tremolant; ja sab
que per a mi poca cosa son els
homens, puig que em punyo la
espasa contra els deus, he dirat

per terra mes de cent anys.
Jo he de descobrir la font cele-
brada arca que serveix de ha-
bitació a Terra el granst deu
de Israel, y sepultarla vull
dintre las negres olas del mar.
Jo plantare sobre el Sinai las
tendas sobre el Sinai per hont
passa Terra ^{fa} pondrat. Terra
Vagau. Refrena ton desitx; las in-
festadas aigües Passeguran
la victòria.

Holofermes. Tach cas feita de Betulia
Vagau. El camí que condueix a
Sion está obstruit.

Holofermes. Prompte per las mon-
tanyes m'obrire jo un camí.

Vagau. ¿Qui? ¿ns quierai?

Holofermes. La ebreu que ^{fa} quatre
dias ~~fa~~ ha penetrat en mon camí.

parment. Posa abencio a lo que
dich Vagau. Tu dit es ma es-
tella; ha pres humana forma.
pera quicarme; en ella he versut
ja al Deu de Israel, m consta que
tenia fama de ser sa devota, pero
al sentir el crit de ma victoria
fuita d'el inseguir al bar y busca
la beneda de Holofernes, es mon
jeni, no mon desti. Atpenas la
han vista, la han conduida ei
ma presencia al ~~ve~~acobert de dol
d'raita de sa hermosura, he sentit
en mon fatigat esperit un ¹suau
ambent, una nova ²existencia
una irresistible fasciacio, intensa,
suau y dolsa com ja may he es-
perimentada.

Israel. Perdona'm oh senyor! No
podria algun pervers esperit

prendre ses encaintes et de ces for-
mes pères se divertir et se divertir
Holofernes. Et comprendez; Et tu l'atta-
que de c'columniar une hermo-
sura que preveus p'era tu fabel?
Crech que oh has accertat. Estiel
prendat de Tudit.

Abael; L'estimes?

Holofernes. No t'es licit ser jelosa.
Reina has estat y encara ho ets
en mon haver, pero reina y es-
clava; y una esclava no pot con-
dres ⁿⁱ ab criminals llagrimes
augurar mal d'el petó de la virgi-
nal hermosura; plora si vols, pero
que no't veja jo plorar. M'ha es-
~~tat~~ sigut agradable la rosa que
he cullit al despuntar la aurora,
la he desfullada al pondres el sol,
y ja esta dit tot. La estancia de Tudit

es allí. (Indicant la porta de en-
trada de la dreta.) En ma tenda
es reina de tot, y apenas subolita
de Holofemes. Vull que tots ho sa-
pigeu y que tremolin si ho olvi-
dan; tal vegada dintre de poch
compocrega á una senyal meba;
vull que se la rebí ab els honors de-
quits, y tu seras la primera que
has de humillarte en sa presencia.

Abcompanyem Dagav. (Sur ab Va-
gav Guerres y Eunuchs per la esquerra,

Las esclavas se retiran per la obortu-
ra del fons y queda Azazel.) Escena 2^a
Azazel. Es convenient quedarme y

esperarla. ¡Cruel situació es la me-
ba! que estimant á mon tira,
dech tremolar per aquest delict!
Jo may he tingut ni un sol sus-
pir lliure! Las donas d'els cerens

es consumeixen sens estimar,
òdian y matan ab lo punyal
sens detenirles ni la cimitarra
que blandeix sobre son ceip.
Etixis com jo tremolo de ell, tu-
deus tremolar de mi Judit.
Ella be, disimulem.

Escena 3^a

Agael Judit. Va ab luxosos
vestits de desposada y coberta ab manto negre.
Agael. Salve, oh reina.

Judit. Jo reina? Que dius? El mes
humil recó de la tenda de Holofe-
nes es abuy ma morada.

Agael. Tu l'he perfumat jo ab los mes
olorifichs perfums, hermosissima
hebra.

Judit. Es molt amable.

Agael. Ha estat una orebre.

Judit. De qui?

Agael. De mon senyor y amant

Holofernes.

Judit. ¿eternant?

Abael. Ell mateix acaba de afirmar.

Judit. ¿Ell?

Abael. Ab estranya alegria.

Judit. ¿Cui ets que t'abraueixes a
parlar així a Judit?

Abael. Reina de las esclaves era

Abael abents que tu visquesses.

Judit. Abra't compreneh; ^{las cadenas} no t'pren-
estimas;

ota el ceptre desventurada, que
empunyas en plena esclavitut,
no t'el prendre, desventurada.

Abael. ¿Em compadeixes? ¿Cui es mes
digne de compassió, jo o la dona
filla de Betulia que a nos pares,
pàtria y aras profana y cor abre-
^{d' llamaney} vieta als brassos d'el enemich
estranjer?

Judit. No sabs lo que dius.

Azael. ¿No se lo que dich? Sols la que
en el aburriment suspira y deu com-
plir el capricio el el senyor en el
haren sacrificant sa joventut y atrach-
tius pot comprender la baixesa;
tu que vivias lliure y felis y estima-
da tal vegada buscas la vergonya
que ha fet enrujir ~~mon~~ ~~sem~~ ma
cara, y ~~est~~ superba m miras evan-
so mes infelis que tu, pero menos
culpable. ¿Que m respons are?
Judit. ^{tal vegada} Otra res. Dema ~~podra~~ m po-
dras comprender.

Azael. ¿Resusas? Pensa que jo l'odi
y l'odi de esclava es la mort.

Escena 2^a

Dites Holofernes.

Holofernes. (Que haurá escoltabat
las ultimas pareuldas.) Tu sola
la tindrás.

Abael. Ah! m'he perdut!

Holofernes. Ab quita et veitx a' ma
tenda Judit.

Judit. Pera mi, Senyor, vostra volun-
tat es lley; pero desitxo tornar men
a' ma tenda.

Holofernes. La meba tenda es la te-
ba; no deus temer follas iras; si aquer-
ta esclava Phia ofes, son cap promp-
te veurás. a' los peus.

Abael. Fallat. (Presentant lo cap.)

Judit. Jo no demano la ^{sanch} ~~uteta~~ de una
infelis dona.

Holofernes. Donchs, que sia la esclava
eternament.

Abael. ^{Jo} Esclava d'ella?

Holofernes. Dejenolls; y besa els peus
de ta soberana.

Judit. Aixó no.

Holofernes. Besa.

Abael. (Tremolant y axugantse las
llágrimas cau dejenolls y vapora
vesarels peus de Tudít.) Obeeixo y
ploro; recordaho Tudít.

Tudít. (Aparentantse e' impedint'ho.)
Aixo no.

Holofermes. (Ab imperi.) Vesten.

Abael. (A part.) Venjant'sa. (Gurt.)

^{Epocna 15^a} Tudít y Holofermes;
Holofermes. Tu veus si t'aprecio; ella
reinaba en mon cor, are reinas
tu sobre ella.

Tudít. Gurt será el reinat.

Holofermes. Será immortal. Assentat
y escolta a mon costat y escolta.
(Passentan en la otomana.) Jo
so fill d'els jeyants y deus de la
Caldea, que primer veeren viatjar
per el firmament y que han llejit
en el immens curs de las estrellas

els destins humans. Cada home
se una estrella en el cel; el meu
s'em eclipsa' quant tu aparegueres,
per lo qual crech que ets un frae-
ment de alla' dalt ahon no forme-
reis sens Holofernes. Jo recorro el
mont a semblansa d'un cometa,
y tu deus anunciar-me ab la llum
y coronarme rey de la terra y Deu.

Judit. ¡Que dius!

Holofernes. Tot dono la llum de una
idea immensa; tornare' a Babilo-
nia subjectant ab la meba ma la
terra, pero que no esperi Nabuc
que fassa las conquistas per ell
que imbecil passa els dias en eter-
na orjia en el paradís que de mu-
rallas eternes va rodeixa' Sennia-
mis, mentres jo arrastro el carro
de sas conquistas per entre sanch

y cadavres. El gran pensament
de la universal esclavitut ha sor-
tit de son poder, es cert, pero jo la
he fecundisada ab mon enten-
iment; la he escrita com a tema
en mas ^{ensenyas} banderas y en el front
d'els versuts; pensament que no
semblaba mes que fantasia. ~~pe-~~
~~ro~~ que jo he ~~desarrollat~~ realisat
ab la punta de ma esposa y
cuam estiga cansat de lluitar,
tronç y curci meu sera el Rey Na-
buco, y sobre mon omnipotent front
brillara la corona de cels y terra.
¿De que serveixen tan estranyas
creencias y ceremonies? ¿De que
serveixen tant deus, tant sacer-
dots farsanas y astuts que ^{fan} tre-
molar al rey que governa? Aban-
siga el tron, y Holofernes pasen-

serà sobre el mon com a rey, com
a pontífice y ^{com a} Deu. —

(Judit no podent contenir-se mes
s'alsa y s'aparta.) ¿Que fas?
¿m deixas?

Judit. Escolto y reflexiono.

Holofernes. Tu esteras invisible al
meu costat en el paradís que sa-
bré formar, ahont ja tantas
maravellas ha sabut crear el
fantastich jeni asiri; pero es poch
pera tu. ~~En~~ En esculturas con-
vertia las penyas la atrevida
Semiramis, ^{Sapalm enlaira,} ~~arboledas~~ y fonts
~~enlaira,~~ ^{construir} feu fabricar, y un tem-
ple d'or alsa a Belo; pero encara
prometo fer mes pera tu; els haren
quedar en destruits baix els seus
peus; tu seras la única dona de
Holofernes; vivint entre cels y ter-

ra nostres animas se uniran
ubriacades; tindrem sobre nostres
caps docers de estrelles y al entorn
nubols de perfums y voluptuositat.
Judith. (Apart.) Chiscla, chiscla ser-
pent; jo no so Eva y Paplasteré.
Holofernes. (Amant d'ella.) Judith;
¿no tens una paraula pera mi?
La teba ma sera pot ser mes ca-
rimyosa. (Va per prendre-li la ma.)
Judith. (Ab pudor.) Apartat!
Holofernes. Ton rostre esta aiat; To
Pestimo y t'parlo com a ma muller.
Judith. Encara no ho so; he vingut com
enviada de Deu pera quicarte sobre
la impia Sion, pero no te donat
cap dret sobre ma persona.
Holofernes. ¿Que dius? To no neces-
sito socors. Si ha això sols has vin-
gut, espera mi un insult. La meba

espasa m'obra eamí per totes
parts, y son brill m'illumina
bastant, tu no sabs que ab ma es-
pasa se destruir y recrear. To fereia
una visió celestial, la estrella que
debia guiar-me; sento que un amor
y ríchardent m'parla de tu. Necess-
sito el teu amor, si m'el negas sa-
bré conquistar-me, puch arrencar
del teu cor una divina imatge y
colocar-la meba; ara que el cele-
brat Deu d'els teus pares ja sent
la punta de la meba llansa y
per la teba ma m'obra las portes
de la celestial Sion, deus escullir
Judit entre el teu Deu y jo.

Judit. Ell sol es Deu.

Holofernes. Vesten; tornaran donchs
a Betúlia. Si ets ma estrella ó mon
destí, puch robar-te de entre els nubols

y reconduirte a terra ab la força
de mon ^{brios} rissat cabell; ab mon fer-
ro que vens als gegants, no dech
molestar els insectes; y tingues per-
cert que mon brios cabell dema
mateix esclaurá las rocas.

Judit, ¡Demá!

Holofernes. Cap d'els teus escapará
de la gran inabundancia. Serán
tractats com en els dias de la
aniquilada Samaria; fins las
criatures serán arreunadas dels
braços de sas mares y lhen-
das com pedras.

Judit, Oh! No? Me quedare, i cum-
plirá mon destí. I ho juro.

Holofernes. No'm basta; mes lla-
bis ardents reclamaran un petó
d'els teus.

Judit, Demá el Sindraes.

Holofernes. Ara ha de ser, vull sa
mà, los brassos tota la teba
persona. (Va pera abraçarla.)

Judit. (Fujint y preservant se d'ell.)

Debente!

(Perseguint-la.)

Holofernes. Estich hubricat de
plaer; Ah! tu Judit ets mon
desti.

Judit. Es cert. Tu ho has dit.

Escena 5^a

Dits — Vagao.

Vagao. Senyor!...

Holofernes. Qui s'atreveix a entrar
cuant jo estich en secretas conversa?

Vagao. Tot deman perdó; pero el cas
es urgent.

Holofernes. Que passa?

Vagao. Vinch a presentarte un preso-
ner Ebreu.

Holofernes. Ahont es?

Vagab. ~~Arre~~ l'el conduiran; ~~ha~~ los
seus foners l'han trobat en las
alturas d'el proximi Libano; per
son trajo dedueixo que es sacerdot;
Judit; Que dius? L'ha revelat son
nom?

Vagab. No l'ha volgut revelar, es
home ja entrat en anys.

Judit. (A part.) Serai tal vegada... Semo...

(Alt.) Senyor; permeteume retirar
a ma tenda.

Holofernes. Vull que t'apredis; aqui
fas falta.

Vagab. Ja l'conduiran.

Judit; Es el Pontifice! (Es retira al
fons.)

Escena 6^a

Dits y el Pontifice Eleaquim
entre soldats.

Holofernes. Abansa y ajerollet de

bant de Holofernes.

Eleaquin. Sols presto homenatge al
Deu de Abraham; matam primer,
Holofernes; Cui ets que tan albiu
parlas?

Eleaquin. Adich Eleaquin y so
Pontifice de Judea.

Holofernes. (et balegria.) Tu!... Oh!...
To faite tremolar al Etern, y pera
aplacarme Penia peraque t sa-
crifiqui en olocoust; et hont eras?

Eleaquin; To? Per las montanyes
predicant contra tu la santa
ira de Deu.

Holofernes. Ton Deu de Israel estaria
dormint euan has sigut pres
pels assiris.

Eleaquin. Tritat t miraba y jo vindh
pera anunciarho a tu y a n'els
teus.

Holofernes; Infelis! Tion m erida
y aqui pots veurer el seu anjel
Mirat, et costat hermosa Judit.

Eleequin; Judit!

Judit. Si; jo so.

Eleequin; Que fas en mitja d'els
impurs?

Judit. Obeesch el manament de
Deu pera quiante a Tion.

Eleequin. Abents. En el cim d'el
Libano se m'ha presentat la
sombra d'el profeta Isaias y
y senyalant ab la ma m'ha
dit "Mira un manso anyell
que mata un Lleó; aixis cau-
ra l'assiri."

Judit. ¿Aixó ha dit? (Joyosa.)

Holofernes. Las sombras no fan fe-
motar a Holofernes.

Eleequin; Tu Judit, que fas aqui?

Holofernes. Es la dona que Holo-
fernes estima ab predileccio; en
proba el cuixo, mira. (Abreussa
à Judit que rep l'abrau somnista.)

Eleaquim. (Admirat.) Jo no veix,
jo somnio; Judit qu'era l'icelol
de Israel; com es possible que ha-
ja caigut tan prompte a la se-
duccio d'el capdala enemich? Judit;
casta Judit; ahont ets? et veix,
y no ~~pot~~ ^{puet creure} ser que sigas tu; respon
aspectre. Es veritat lo que diu
Holofernes?

Judit. Es veritat.

Eleaquim. Que has proferit, dona
impura? Baixen nubols y terras-
trunta; bufan ab forsa vents y
arrastacula; ~~ten~~ obrat terra y
heugala; encurra so ton Pontifice
sobera; sobre ton front estan la

ma de Moïses terrible anatema,
Ja que no sens païria ni jermans
pots dormir en el salum d'el es-
tranjer, pero de serps seran los
cuxins, y las esclavas s'ompli-
ran de fanch la cerca.

Judit. ¡ Ah, no!

Holofernes. ~~Cobert~~, Temerari, mo-
rirás a meus mans. (Va pera
tirarse sobre ell.)

Judit. (Detenint'ho.); Ah! Detente.
Ell es fedel a la fe d'els seus pares
y es justa sa follia.

Holofernes. El seu Deu l'ha deixa-
da ben lliure, ella s'ho coneix:
superbas y infedels animas se-
min els sacerdots, y a la sombra
de vostres altars feu la guerra
als bons.

Eteaquim. Es menos que un adam

comparat ab el que ha destruit,
cremat Sodoma, ha ofegat als
Faraons, ha de destruir Ba-
bilonia ha ^{de} eniquitar Nabucco,
y tu, infelic esperas esclaviscar
el mon? Has de saber que una
noia era lliure y pura anuncia
al que ~~naixerà~~ de una verge de
Judea; ell ^{serà} es el redemptor el el univers,
Holofernes, abants que ell nasca,
tu moriras; Vagau. (Vagau entra.)
Eteaquin. Estich disposat a morir.
Judith. La misteriosa creencia dona
valor a son blanc cabell. Un quer-
rer fort y poderos com tu, ¿que pot
temer de un debit indefens? De
jenollons a sos peus, demanu
clemencia per ell. (S'ajenolla.)
Eteaquin. No; demanallhi que m
mabi, que m privi d'el horror de veurel.

Holofernes. ¿No l'ensis?

Judit. No l'eregas; viu ^{se} enigat ^{se} y
no sab que so la estrella enviada
d'el cel; no senyiràs en sa sanedr
sa robusta mei; mira que es Judit
la que t'ho demana. Recordat
que m'has fet reina. (Mirant a
Holofernes ab encantadora seducció.)

Holofernes. (Mirant la ab passió.)

Sia com tu demanes; ^(absent.) ton amor
l'ha salvat. Has dit la veritat; jo
m' deselenyo de aplaustar a un
insecte; pero que marchi prompte
y s'amaqui a Betulia, y ja que
ha rehusat el perdó que per ell
demancabas, tu seràs duenyca de
sa vida y de sa mort. (Dirijintse
a Vagab.) Tu ho has sentit. Vull
que els meus ^{Racompanyin y} guerrers siegan obe-
dients a sa senyca. (Vagab ho

^(y surt.)
fa accabament.) Ja heus comen-
sat á reinar.

Judit (Ab accabament.) Merces,
Holofernes. Reina meba Estrella
meba. Tadoro y t venero. (I hi ve-
sa la ma y surt.) ^{Eleguiri.} ^{Ta} Judit
Eleguiri. Estich disposat a morir.

Judit. (Anant á ell precipitade-
ment.) No: vestan á Betulia y
y manals que dema á la nit es-
tigan tots vigilant sens deixar
las armas de la ma.

Eleguiri. Es inutil; ~~Et~~ Betulia
acaba de succumbir.

Judit. Per Jova fes lo que ^{de} ~~t~~ ^{de} ~~marro.~~
^(Ab misterij y ven. baixa.)
Gran confusio remera en el camp
enemich evant vejin clavelada
en la punta de una llansa
el cap d'el feroche Holofernes.

Eleguiri. Deliras, o vols enganyarme?

Judit. No vulgas ser ceco; miram
y contempla ^{al trahep} be; ~~de~~ las mebas
faccions no veus la terrible obe-
lla d'el profeta Isaïas? No m
digueres, ^{que} l'esperit de Débora y
Jael baixi ^(al misteri y yuca banya) sobre tu. Si ab traïdo-
ras caricias abuy l'amanyego,
es perer metarlo dema.

Eleaquim. Una bena m'heus d'els
ulls. L'antich baticini d'el pro-
feta es cumpleix abuy. "No per
^{bras} ~~esfressa~~ d'home morira l'assiri"
De tu el vell parlaba; ets la volun-
tat de Feova, la llum de la eterna
idea.

Judit. ¿I sabs tu si del conflicte de
dema podré sortir pura?

Eleaquim. Aparta de tu tot cuidado;
plau a Feova el sacrifici mes
gran que pot oferir la dona; a

ab sas alas baixera d'amparar-
te l'anyel de Traach. Tase es
pura com la de Abreham.

Tudit. Aquest era el pensament
que'm dominaba.

Eleaquin. Guerrera enviada per
l'Etern, sa benedicio baixi sobre tu.

Tudit. Ell quira mon bras. Vagao.
(Vagao entra.) A Betulia sa com-
panya. (Senyalant a Eleaquin.)

Eleaquin. (Sortin.) Fins a dema.

Tudit. Fins a dema.

Escena ^{8^a}

Tudit.

Sola quedo pera la lluita; Sen-
yor, Deu d'els ces de Israel, Deu
d'els escersits, arma de valor mon
esperit, y quira mon bras.

Acte Quart.

La mateixa decoracio. Es de

nits; una flautia y alguns can-
delabres donan una amortigua-
dallum.

Escena 1^a

Cor ~~Abrahamia~~ Interior.

Visca la alegria.

visca el dolç licor.

cantem al amor

de nit y de dia.

~~Abrahamia gloria
querrens tots cantem
puig que ab ell anem
segurs a la victoria.~~

¡Tan ja ja ja...

ja ja ja ja! (Rialles.)

Abrahamia,

(Enbolcallada ab son marro
que ha escoltat ab desdeny els
cants.) Enyores resonax en mes
orelles els cants d. el criminal.

Lucasta

festi, y Judit assisteix a la orjia
mentres jo per son manament la
espero en aquesta estancia, ¡Ay
infeliç! Conech be las perversas or-
jias d'el assiri, y per ella tremolo;
en sa copa beu el veri mes perju-
dicial que la mateixa mort.

~~(El Cor repeteix.) Aquíix cant cri-
minal resona en mon cor ab crits
de plany, ¡Oh vergonya! aquí es
riu y canta y a Betulia es plora
y es mor. Sento passos apressurats,
tal volta es ella, ¡Infeliç esta perduda!~~

Cor.

A Holofernes gloria
guerres tots cantem
puig que ab ell anem
segurs a la victoria.

Ja... ja... ja...

ja... ja... ja...

Aqueix cant criminal resona
en mon cor ab crits de plany.
; Oh vergonya! A qui es viu y
canta, y a Betúlia es plora y
es mor. (^{Repeteix el cor} ~~Pausa~~ ~~brictas~~ ~~dirts.~~)
Sento passios apressurats; tal
volta es ella; ~~Infelic esta perduda!~~
Escena 2^a

Abràmia Tudít.
(^{Contin.})
Tudít. Emera, brutals.
Abràmia. ~~A~~; Infelic esta perduda!
Tudít. No. Soy salva y pura.
Abràmia. Oh felicitat.
Tudít. (Llansant se en sos braços.)
No puch mes; sostentme Abràmia.
He pogut escapar d'els braços de
Holofernes, y tal vegada a qui
m'espera un oprobí major.
Abràmia. Teva voldrei comparar te
Tudít. ^{Holofernes,} ~~El~~ ha fet sentar a la taula

a son costat rodejats de sos guer-
rers fan crapulosos com son
capdit; de ma en ma corrian las
copas y ~~ses caras~~ els ulls brillen
han espurnejaban en aquelles
caras de ardent color amenas-
sant ma puresa; ^{son cany entusiasmas} mesclats en
anaban mesclats de fira audas impuras
~~cents y parcellas impures~~. Ubbria-
cat Holofernes per la interminable
bacanal, s'ha apoderat dell un
letarels misterios letarg, y mentres
m daba valor aquella misteriosa
imatge de la mort, sos guerrers
s'ha apoderat de mi; com el una
dona esclava d'el vic; una forsa
sobre natural he sentit ^{comer per} en mes ner-
vis, hasta l'estrem de rendirlos en
terra; dret a jo y llensant llamps de
mos ulls, ~~els he esperat feroçment~~
~~los a la lluita, no han felle~~

els he esperat provocantlos á
la lluita; á un jesto d'el ubriaocat
Holofernes, tots han quedat inadi-
stius per un moment, allavors Teo-
va m'ha donat alas, y he vingut
á descansar en tes brassos, Femu
que aqui es presentí.

Abramnia. ¿ Femu?

Judit. ¿ Que dich? Aquest es el meu
reyal palau. Una cosa sobre hu-
mana aqui m'encadena, esperar
dech aqui á Holofernes y l'esperare.

Abramnia. ¡ Infelic! La mort ó la in-
fámia estan sospesas sobre ton cap.
Arxael vetlla ab lo desdeny en son
llabi y sos ulls sanguents. Creume,
fujim.

Judit. ¿ Fugi? He buscat la destorrea,
he resistit la força brutal, y es hora
de recullir el fruit y l'recolliré.

Aramia. ? Que dius?

Judit. Calla. Sento la sua veu; i ha-
ra despertat per ultima vegada?

Escena 3^a

Vagao. ^{Ditas Vagao} (Molt agitad.) Vina Judit
si no vols que corri la sang per
la taula.

Judit. ? Que m'esueix?

Vagao. Del momentani ensupriment
ha despertat Holofernes y no tro-
bant a son costat, s'ha alsat de
la taula, a tots pregunta y vol
saber las causas de la desapa-
rició; las explicacions de son fidel
escuder que apenas calla els noms
d'els atrevits no l'satisfan, està ai-
rat per l'insult; brandeix sa faixuga
espasa amenaçant de mort a tots
els que l'rodejien, espurnas de foc

surtan de sos ulls. Vina a' calmar-
lo, tu sola t'podras contenir.

Judit. No m'atreveixo.

Holofernes. (De dins.) Judit!

Vagao. ¿Sens? Està frenètic.

Holofernes. Judit, Judit!

Vagao. Fins la sencla s'estremeix, ja ve.

Holofernes. Judit, ¿ahont ets? Sobre un
mar de sanch sobre trobarte.

Escena 4^a y alguns Guerrers.

Holofernes. Dits Holofernes. Abramia
s'envolculla en son manto y s'reti-
ra al fons.

Holofernes. Infames, tots morireu a
mas mans. Judit, ¿ahont ets? (Ve-
gentla.) ¿Ch! ets tu Judit? Ch joya
sobre humana! ¿M'esperabas no es
veritat mon dels amor? Jo se de
foch pero cata sobre mi de sos ulls cau

sobre mi una font fresca, i etch tu
ets hermosa, sobrehumanament
hermosa... per que; tu hermosa?
un suó banya son front precios.
(Tirantse a¹³ sos guerrers,); Cui² esta
causa de son temor? Coberts; os ha-
ben atrevit a ofender la dona de
vostre senyor que dormia, (et Judit.)
Mirat els fit a fit y digam quin
son els atrevits; aqui no hayan prin-
ceps ni duchs, tots son^{vits} esclaus meus,
que jo he cobert de llaurers; mirats
y senyalats a la espasa que ha re-
conegut el mon; senyalats prompte
y veurats com tallera. Finch set
~~eramenta~~ de petons y de sanch;
¡Esclaus! de frons a terra; enfon-
santa en el fanch per que jo so
vostre rey. (Enlaira la espasa, tots
cauen de genolls y de caps en terra.)

Judit. Perdonats; tranquilitat, do-
nam la teba espasa,

Holofernes (Gomrient.) ¿Estu? Mira,

(Judit junta la sua ma. ab la de
Holofernes en lairant els dos la
espasa.) Cap ma humana pot

standir-la. Aquesta espasa es
un llamp y jo l'dirijeixo al cel.

(Un llamp illumina la estan-
cia seguint de un fort tra.) ^{Sens} ~~Altra;~~

^{com} resona l'eco de la mia veu, la ter-
ra tremola, el sol s'ha apagat y
reimentas tenebres per totas parts.

Sonan las trompas de guerra. Rey
d'Abuco; ahont ets? No t'veitx; Glum,

llum! illumineu estellas, sol y
llamps... ruido d'armas, ^{cento...}...

caball de guerra, ... mos exercits, ...

he ^{truncat} romput la espasa y no puch
ferir. ¿Son fantasmas els que m

resisteixen?; F'atreviexes á sub-
jectarme el bras Judit? (I hi cau-
sa espasa.) Una jelada ma m'
oprimeix...; Ah de mi!... Me falta
la terra... l'aire... no puch respirar...
En un bullent riu de sanch mofego,

(Cau sobre la otomana.) Pensa, Fots
i alzar...
Judit?; Haurá mort?

Vagao. (Examinant á Holofemes.)

(Judit l'acompanya.)
Oh, no; ja s'acurmei; no pot res-
istir a guixas fortes lluitas en
ses orjias. Mira en suor ^{sacara el} i abaspora
(que)
del foc de sas entranyas. La apa-
cible ^{de cans} son retornará sas forsas.

Judit?; ^{ce descaus} Et son? Portemlo donchs ab
euidado á son lit.

Vagao. Aixó es lo que debem fer.

Judit. (Membres conduexen á Holo-
femes Judit i abansa y diu ^{part})
I astó tallant la cabellera de

Sansó y s'prepara a Deu un
sacrifici huma.

Vagao. (Retornant.) Dem y esta en-
terament tranquil, no necessi-
ta de nosaltres y ins podem
retirar.

Judit. ¿Tots?

Vagao. Tu no Judit, ningun millor
que tu pot vetllar ho y refrescar
son front ab tes tendres cuidades,
A tu l'entrego.

Judit. Ab tot mes bon ^{carinyo} ~~cuidades~~ el
vetllare.

Vagao. Posare vigilantis peraque nin-
gu vinga a turbar son ^{repos} ~~deseans~~.

Fins Retirem tots, y fins al nou dia.

(Turban tots menos Judit y ebraïmia.)

Judit. ^{Ey} Erena, 5ª Judit ebraïmia.
Euna el sepulcre de Holofernes
y tal volta el meu. Resignada estich.
(Dona una mirada escudrinya-

dora per las oberturas, escolta y
despres's dirigeix á Abramia que
ha permanescut en el fons embol-
callada en son manto.) Escolta
Abramia.

Abramia. Estich á las ordres.

Judit. Tuch al fi presentarme ab lo
front ben alt y no avergonjarme
de mi mateixa. Digam Abramia,
¿Perque odias á Holofermes?

Abramia. Per ventura no sabs que m'por-
taren donselta á Babilonia y llensa-
ren en ~~los~~ ^{els} harems ahont Holofermes
abusa de ma juventut ignocensia?

Judit. ¡Vil cor!

Abramia. No n te.

Judit. Dach consagraarme á una gran
obra. Vesten Abramia y prega perami,
y no entris fins que t'avisi.

Abramia. ¿Quin inten es el teu?

Judit. No s' vulgus saber; sigas sorda
y mucla.

Abramici. T'obeeixo; pregare' perat'u. (Gut.)

Judit. ^{Exeena, 6^a} Sola estich ab Holofernes, pero

Jevai' esta' entre nos altres. Silen-
si' sepuleral reina en aquesta estan-
cia; mirem si' dorm. (Descor la cortina
per hont han conduit a' Holofernes

y mira.) Densa fosquetat; sols sento sa
fatigosa respiracio... vaitx a' veure...

(Preu una llumnera y s' dirijeix a'
a' la estancia de Holofernes; y de prompi-
te s' dete.) ^{Gomuy} La llum ^{flu} ha ferit ^{quina de son} la seta ^{profet} profet-

ta. (Es presa y escolten.) No obstant son
dorms ^{parment} profonds. (Alsa la cortina y illu-
mina ab la ^{estancia} llumnera.) Que veitx!

de els ulls oberts y ls fissa en mi. (Apar-
ta la llumnera.) No m veu pero m

causa horror, no s' puch mirar. (Apar-
ta la llumnera.) ~~Et~~ y deixa caure la

y jo dech als arla y enfonserla;
m'aterrorisa la idea d'el homicidi;
(Sajenolla.) Poderos Dieu de Israel
~~en el p~~ jo l'invoco; no puch ferir si
tu no penetras en mi y no m do-
nas forsas y valor. Tu quieres la
ma del ~~David~~ jove Davit, donam
donchs musculatura y fibra de
ferro ja que tens poder pera aniqui-
lar els mes forts y destruir els reg-
nes ab la sola accio' de ton habit
immortal. (Un llamp sequit de tro
illumina la estancia.) Entre llamps
y trons ad' presentes a mi com als
teus profetas. Tempestat misteriosa,
no despertis a Holofermes; ab-
quist i ascot; tu m'animas; estran-
ya forsa s'apodera de mon cos, em-
punye la enorme espasa y no tre-
mola la meba ma; Oh Judit tu ets

L'instrument de Dieu, obceixelo y
^{donchs}
cetta. (Permaneix en oració.) -

Escena 3^a

Judit etzaela.

^{Companys}
Etzael. ~~Esta~~ ^{esta} es la ultima vez que te em-
pleo (elt un punyal a la ma.)

Aquesta es la Es necessari; jo mo-
ro, pero ella tambe morira (Avissan-
se de Judit); Que veix, es ella? Judit
esta orant, la bona es la ocasio. (Va
pera ferirla.)

Judit. (Absantse.) Qui es? (Amaga l'espasa.)

Etzael. Jo jo.

Judit. Tu esclava?

Etzael. Jo esclava? Tequivocas; ai ho
era vaita vesarte els pens y ^mvaita feres
plorar; ara so reina; mira; mon cepte
es un punyal y a la soberbia vindr
a demanar sahem ^{ja cambi de} per mas llagrimes.

Judit. Vesten. (Ab imperi.) Si no, en mi la

trobaras; aquesta nit es nit terrible,
y jo so el bras de Deu,
Abael. Mon punyal es cert,
Judith. Holofernes m'ha donat son cap,
(Entaïrent la espasa que Abael
encara no havia vist.)
Abael. ¡Te armas! (Admirada.)
Judith. El cel t'envia, Abael. Judith reclama
son lit. eriminal?
Abael. Si.
Judith. To t'el dare. (Entra per la obertura
d'el fons esquer.)
Judith. ¿Que intentarà?
Holofernes. (Desde dints.); Judith!
(Son un cop com de decapitació.)
Abael. ¿Que es això? ¿Que es lo que
passa entre Holofernes y Judith?
(Va pera entrar y s'presenta Judith
ab horrible aspecte y la espasa es-
sanguenta.)

Judit. Ara veuràs si jo he estat trai-
dora a' ma patria y a' mas aras.
Ton llit esta tenyit de sang; entra,
y mira com cremen els petons de
la dona ~~etrea~~ hebrea.

Abael. (Mirant al interior.) Horror!
Jo he de venjar la infàmia. (Va
pera claver el punyal a' Judit.)

Judit. (Enlaçant la esposa.) No
basta una víctima?

Abael. (Detenintse.) Cruel!... Jo more.
(Cau ecsernime.)

Judit. (Abaixant la esposa.) No
dech ferir altre vegada. Estich
sanguenta, pero casta. ^{jo} Teoria
m'amparaba y donaba forsa y
valor. Son cap ha caigut; l'enorme
tronch s'ha alçat amensador y
ha caigut rodolant per terra.
¡Betulia, lliure estas d'el tirà!

Abrahàmia,; Abhont ets? Vina,
Abrammia, vina.

Escena 6^a

Dites Abrahàmia,

Abrahàmia,; Heroïna de Betulia, Es-

rich à ses ordres.

Judit, ^{Semprescher femper,} Des cella dins y recull el cap
el Holofernes, en vol callat en la fina

~~Abrahàmia. (Abirant à la obertura del
fons esquer.)~~; Heroïna, cortina de son

fra. Nit, are dell' us deus femer.

Abrahàmia, ^{fier} (Abirant la obertura del
fons esquer.) ; Heroïna,

Judit,; Duptes?

Abrahàmia,; To duptar? (Entra.)

Judit, Protejeix; Oh Teová basta el fi
nstra obra, y conduexnos selvas
à Betulia.

Abrahàmia, (Sortin ab lo cap embel callat
^{rich,} ab un tapet.) ; Com podrèm sortran

rens a la vigilància de les
guardias?

Judit; Has oblidat que so reina?

Res estranyaran; creuran que
m'also el llit de mon espos.

El Deu de Israel ab alas
transportara. (Surtem.)

Acte Quint.

Decoració del acte primer.

Escena 1^a

Gotoniel, Rafai, Azaria, Poble
tots de jerosols el entorn de Eliakin.

Eliakin. Als auvos jermans; prou
~~apunta l'alba~~ habem resat; ja
despunta l'alba el dia suspirat
de la redenció

Gotoniel. Jo tambe com tu esperaba,
en el valor de Judit, y he esperat
fins el quint dia, pero aqueix ha
trasconegut, y previndran pitxors

mals.

Rafa. e No pots negar aquella ve-
ritat. Era mes acertat lo que jo
vareix proposar de presentar ba-
talla campal al enemiell y hau-
riam acabat de una vegada y no
confiar ^{la victoria} en els abstractius de una
dona, aixó es denigrant per no-
saltres. Sigam dignes de nostres
antepassats els brans guerrers de
la Judea.

Eteaquin. ¿ Qui ets tu pera judicar
els secrets d'el Eterni? Ignorant
é impió es aquell que ~~la~~ impue-
na lo escriu en el Libre de Deu.

Agarias. Nosaltres esperem en si-
lensi sa justicia.

Rafa. Sempre sento aqui parlar de
Deu y pera mi son las reconvenions.

Eteaquin. ¿ Tu l'abraueixes...

Rafael; Serà abreviment l'acusante
de complice d'aquestos artificis?
Judith es filla de Eve, y á las astu-
cias de la serp esirica haurà cedit,
y preguem per la culpable; aquei-
xa idea m'indigna.

Gotoniel. Calla Rafael ^{demando} ho ~~suplicat~~,
^{per favor.}

~~Jo desdenyat amant de Judith~~
ningu ha compres mes pensat,
mon cor oprimit ha callat y ha
trobat consel al pensar que sols
l'etlissim era mon rival, pero
desde que Judith s'ha llensat á
tan ardua empresa, sento ajitar-
se en mon interior las horribles
furias de un jeliós dolor, ^{Jo} ^{deploro}
^{la} ^{su}
ro el perill en que s'troba ~~son~~ aeri-
solat honor, y ^{de Judith y} ~~deploro~~ preveitx el
dol de Israel per la dona des-
honnada y envilida.

Eleaquin. Retrahet de las ofensivas
paraulas perque ellas causan agra-
vi a la elejida per el Temyor. Dona
mes costa no ha nascut a Tuelca;
el fanch mundá no pot tacaarla.
Escoltam y es explicare lo que he
vist. Et questa nit he pujat a dal
d'un Terrat, la nit era molt fosca
he jirat mes ulls al campa-
ment enemich que sols he po-
gut divisar per las peñitas llums
que en ell estaban esparra-
das, entre llamps y tronys ha apa-
rescut un ~~nubel~~ ~~blanch~~ raix lu-
mines brillant y ha illuminat
el campament d' Holofemes
en mitx de aquella resplan-
dent llum es veya la tenda
d'el assiri y sobre d'ella un an-
jel que esgrimia una espasa en

sa ma dreta, y á l'esquerra
son escut esmaltat d'or; Du-
deu ab aquesta visió del so-
cors d'el cel?

Rafa. Bonas visions son aque-
sas pera animar al poble; pe-
ro el poble mor desenganyat de
les visions. Las estrellas van de-
sapareixent y Tuclit no compa-
reix, ha arribat la hora de obrir
les portes al enemich.

Elcaquin. *Etixo may.*

(*Don un toch de trompetes.*)

Gotoniel. ¿Que's aquest velich ~~sónido~~?

Rafa. L'enemich que va á caure
sobre nosaltres. Vingja la mort
que es lo millor que podem de-
sitjar.

(*Don un toch de trompetes mes
Alunya.*)

Agaricus, elles humyennes s'ouven
les trompetes.

Yotoniel. Es cert. ; Quosa estranya!
; Serà tal volta que Senemiel
vol alçar el camp?

(Sonan trompetes molt aprop y
crits de "Judith... Judith!") ; Sentiu?
Sonan també las nostres trom-
petes, ; Quins crits, ; quinas acla-
macions!

Agaricus. ; Quina novetat deu ocórrer?

Rafa. ; Es Judith, es Judith! ^{que} ~~corrent~~
Yotoniel ~~se~~ se dirigeix cap aquí.

Agaricus. En sa ma creta resplan-
deix l'espasa.

Escena 2^a

Dits Judith, Abrahama Polle.
^{y guerrers. Hebreus.}
Judith. La promesa he complet. La
espasa que em punyo, es la de
Holofernes, al ella l'he decapitat,

el vil cap he separat del tronch y
com a ¹bandera ²de terror y ³trofeu
⁴de victoria s'alsa en mitx del
camp, y es el terror del enemich,
Agarias. És l'honra de Israel y de
Tactea; Termans, besem sasves
fiduras

Judit. No so digne de elogi; men-
braes l'etibissim es el que ha
moquet men bras.

Eliaquin. De jennolls tots, y de-
renllho. (S'ajennollan.)

Rafit. (Cayent tambe de jennolls.)
Confesso la meba ^{de} ⁱⁿ ^{credulitat} y
adoro al Deu dels ecessis,
al Deu fort y poderos.

Judit. El meu cor s'ompla de alegria!
No sols he privat de la vida al tirá
si que tambe destrueixo las aras
idolabras y reconquistó per Deu
vostres aterroriquetas animas

que abrigaban el duple y la des-
confiansa. Mort Holofemes que-
da vensuda y dispersa la inson
el numeros y aquerit ceserit;
abans que jo entras a Betulia
ja un crit terrorifich Phabia abat
a la vista d el horrible espectacle
y apenas sentiren nostres quer-
rens trompetes ~~com~~ suji l enemich
dispers per les montanyas y
planurics.

Veny
Gotoniel. Heus lograt la victoriosat;
pero a costa de la honra. ab la
faccada la honra.

Judit. Vinch faccada de sanneh,
pero no d infamia.

Gotoniel. Pero, ¿com es posible portar
a cap sanatrevicta empresa y
tornar a nosaltres ab la honra
purificada? pura?

Judit, et aquest era el pensament
que sens cessar m'atormentaba
en ma arriscada empresa. Tu
dubtes de ma honra? Tu que no
has sabut oferir a la patria mes
que agonies, mes que llagri-
mas y lamentacions; el conser-
var pura ma honra era el pen-
sament que sens cessar m'ator-
mentaba en ma arriscada em-
presa, y aqueixa hauria sacri-
ficat encara que despres ~~hejes~~
agut de doblegar mon coll a la es-
pada; pero el Tot-poderos no m'ha
abandonat, ab la cruz ha emer-
tat la fersa y las potencies del
ferotche enemich, ^{ell} y ha donat
vigor a mon bras; ^{y valor a mon esperit} m'ha salpi-
cat la sench, pero ma honra
ha quedat neta.

Yotoniel. Confesso ma culpa; ^{estich} corre-
pentit y ^{fatmiró;} y reverenciante et veidre
~~tan gran~~ y ~~tan~~ sobrehumana
en ton glorios sacrífissi. Sacerdo-
tica de Teová, tu ns alentes en
la fe y ns ensenyas a estimar
la patria.

Escena 3^a

Dits Oeias y Dichos, ~~Yit~~ ^{Yit} ~~errars~~.
Oeias. La victoria es nostra sens neces-
sitat de lluita; ~~Lebranjel~~ ^{Lebranjel} ~~com~~
els caballs d'el enemich fan fu-
quejar las pedras en sa rapida
correria; el mils cauen ferits per la
espasa d'el anjel que lluita per-
nosaltres; ~~la victoria es nostra~~ ^{la victoria es nostra} ~~u-~~
car desputas quedan en lo cam
de carros, armus y tresors que lene-
mich abandona en sa rapida
carrera. ~~Altes~~ ^{Altes} bras quicet per Teová

es deu; oh Judit! sans en yeulada
victoria.

Eleaquin. El Pontifice ~~es~~ ^{Mummilia} ~~sinclina~~
devant teu.

Bafer; Palmas y llaurers a Judit!
Gotoniel. etb himmes y canchels glo-
rifiquem a la filla mes casta
de las fillas de Israel.

Agarias; ^{nostra} Visca la guerrera de Judit.
Poble; Visca!

Judit. Jo renuncio a vestras demos-
tracions de gloria y honor, que en-
cara que surtin de vestres cors infla-
mats ^{per} el amor a la patria, no puch
acceptarlos; sols a Teou a los deuen
dirijir, jo elejida per ~~l'altissim~~ ^{ell} he
estat la guerrera que en sench ha
facat ses mans conservant per mon
honor; he complert ja ma missio,
jo rendire la victoriosa espasa en

de Jeroa,
Las aras sagradas y m' rebisare
albre vegada a ma morada tran-
quila y m' consagrare com sempre
a la ^{solitaria} ~~deusa~~ meditacio que fero
delsos eremants m' proporciona
~~correr~~ sempre que al Etern diri-
jeixu ma pregaria. Sols un recort
sia pera vosaltres ~~mon nom~~, y
vostres fills mon nom, sapigan ells
que es santa la guerra cuan l'estran-
jer amenassa la guerra patria, siga
tot per nostros fills els noms de Deu
y patria, ~~no~~ aqueixa no existeix al fal-
sos altars, y es vil el poble que cambia
la sua fe, els infectels no deuen trepitjar
ja may els ^{templa} ~~sanctes~~ ^{templa} ~~llocs~~. He completat ^{els secrets} ~~les lletres~~
de Deu, cap dret finch al honor atelre
d'els homens. (Se cubreix ab lo marito que
l'hi ofereix obsequia y surt pausadament
seguida de ella, tots la contemplan admirats
y cuan ha sortit cau lo tel.) (Prou.)
Parcelona 25 d'abril de 1303. Pau el Pontella!

